

Novellaíró pályázatra beérkezett pályamunka

42. pályázat

2017.

Keleti Berci, a legbüszkébb unoka

Egy 21. században élő tizenéves fiatal aligha gondolja, hogy a már nyolcvanon is jócskán túljáró dédmamájától fog olyan történetet hallani, ami egész életére hatást gyakorol. Pedig a nyolcadikos Keleti Berci pontosan így járt, és nem is kellett ehhez más, mint némi tűz és egy gondosan vezetett napló.

A kajla kiskamasz igazi pedagóguscsaládba született, édesapja, Keleti István matematikatanárként, édesanyja, Éva, magyartanárként kereste meg a mindennapira valót. A szemük fénye volt egyetlen fiuk, meg is adtak neki mindent, amit csak tudtak, talán még többet is annál, hiszen Berci ágya mellett – ha a szülők nem figyeltek, az is előfordult, hogy a fekhelyen – hevert mindenféle számítástechnikai eszköz, amivel a 2000-es évek szülöttjei el tudják ütni az időt. Irigykedő tekintettel nézett az évek óta már csak porfogóként funkcionáló tablet a napkeltétől napnyugtáig használt laptop–okostelefon-párosra. Keletiek családjában mindenki városban lakott, egyetlen kivétellel: Erzsébet dédmama egy közeli faluban élte hétköznapjait. Évente három alkalommal – karácsony, születésnap, névnap – összeült a nagy család a dédi házában, de ennyi legtöbbjüknek elég is volt a vidéki életből, s bár ezt egyikük se merte kimondani, az állandóan mindent mindenkinél jobban tudó Erzsi mamából is. Nagyot fordult azonban a történet egy pénteki napon. István éppen a „szinusz–koszinusz” magyarázata közben volt, amikor kihívatta az igazgató, mondván, nagy a baj. Tűz van Erzsi mamánál, kigyulladt a konyha. Szerencséjükre nagyobb volt a füst, mint a láng. A gáztűzhelyen felejtett forró olaj éppen csak egy kis részen kormozta össze a sárgára festett falat. Mint az kiderült, az amúgy is felettébb sokat olvasó, s állandó jelleggel egy keményítáblás füzetbe írogató dédmamát elragadta az ihlet, aminek eredménye az lett, hogy a kisütött rántottsajt helyett a tűzoltók érkeztek hozzá ebéd gyanánt.

Ezek után a család úgy döntött, hogy ha most szerencséjük is volt, ezt a problémát meg kell oldani. Sokféle megoldási javaslat született, ám miután Erzsi mama kijelentette, hogy ő aztán el nem hagyja a házát, nem maradt más, mint hogy a hegy menjen Mohamedhez. Hiába volt népes a Keleti család, senki sem ujjongott a kiköltözés gondolatáért. Végül István döntött úgy, hogy odaköltöznek a dédihez, mondván, Bercinek sem fog ártani a vidéki levegő, s az sem, ha kicsit jobban megismeri a falusi élet szépségeit. Ez az idillinek gondolt kép azonban nem tartott soká, hiszen az iskolából érkező beírások sorra jelezték, hogy a befeketedett fal csak a kezdete volt az új otthon szépségeinek.

Berci egészen kisgyermekkorától fogva nagyon jól rajzolt. Később szívesen formálta meg bármelyik osztálytársának képét, még később pedig legfőképpen a szebb lányokét. Ebben nem is található senki kivétlivalót, hiszen életkori sajátosság ez, viszont az időzítés nem igazán tartozott a Keleti fiú erényei közé. Majd minden tanóra a megszokott séma szerint folyt: a tanár magyaráz, ő pedig eközben rajzolgat a füzetek utolsó lapjaira. Ennek ellenére a jegyei nem romlottak, így a szülők kezdetben nem értesültek a dolgról. Az irodalom a kivételes tantárgyak közé tartozott, hiszen itt általában szabadon szárnyalhattak Bertalan művészi gondolatai. Ady Endre szerelmes verseit tanulva az osztály kedvencévé váltak Berci sorai:

Endre, Endre, ne rohanj a veszedbe

menj inkább a West Endbe

vegyél ott egy Márkát

azzal várjad Lédát

Örült is az egyébként sem népszerűtlen fiú a költeménye által elért osztálykedvenc szerepnek. Ahogy közeledett a magyaróra, már záporoztak is felé a kérdések. Mi lesz, ma is költész valamit? Jön egy újabb Berci-rap? S még holnapig lehetne sorolni. A hirtelen megnőtt népszerűség azonban volt, akinek szemet szúrt. Egy kedvesnek semmiképpen sem nevezhető osztálytárs úgy gondolta, jó poén lesz, ha a „Márkát” szó helyett egy trágár kifejezést ír – mely a legősibbnek vélt szakmára utal –, majd az óra előtt odarakja az osztályfőnöknő asztalára. Természetesen a botrány nem maradt el: a tanórán a pedagógus felolvasta az átírt szöveget, majd minden dühét beleadva kérdezte diákjaitól, ki írta ezt? Az osztály persze mit sem sejtett az árulásról, így – a valódi tettet leszámítva – mindenki Berci újabb alkotását látta a sorok mögött.

– Bertalan, te írtad ezt? Hallottam már többször hasonlót mormogni az osztályban.

– Tanárnő, kérem, nem én írtam!

– Hát akkor ki?

A fiú a szeme sarkából már észrevette Petit, az elkövetőt, aki éppen visszafogott nevetésbe kezdett, miközben látta, elérte, amit akart.

– Péter volt az, Tanárnő, kérem. Láttam, ahogy egy lapot dobott az ön széke alá még az óra előtt!

– Hogy én? – szólt közbe Peti, aki tökéletesen játszotta el a meglepettet. – Én sosem írtam még verset, Kati néni, és nem is voltam bent az osztályban a szünet alatt!

– Elég legyen!

De alighogy elhangzott a tanári intelem, Berci felállt a székéből, majd elindult Péter felé. Éppen az utolsó pillanatban fogta meg az osztályfőnöke a diák már pofonra lendülő kezét, és egy mondattal zárta le a helyzetet: az óra után jössz velem az igazgatóhoz! Berci elfogadta a döntést, s bár félt attól, hogy mi lesz, ha megtudják otthon az igazgatói intőt, de büszke volt magára, mert őt bizony senki se vádolja meg alaptalanul!

Nem is tartott sokáig, míg eljutott a dolog híre a Keleti szülőkhöz. Alighogy a fiú hazaért az iskolából, már a nappaliban várta édesapja és édesanyja is. A fiú számítása bejött, nem úszta meg az esetet óriási fejmosás nélkül.

– De mégis, hogy képzeled te azt, hogy verekedni akarsz az órán? Nem, nem érdekel, ha igazad volt, édesfiam!

– Tiszta szépapja ez a gyerek! – szólt közbe némileg váratlanul a szomszéd szobában olvasó dédmama.

– Mama, légy szíves, ne szóljál most ebbe bele!

S a kis közzjáték után folytatódott tovább az apai lelkifröccs.

– De, ha még ezt a verekedés dolgot nem is nézzük, három-négy tanár is panaszkodott rád, hogy nem figyelsz az órájukon, állandóan csak ábrándozol, meg rajzolgatsz! Mit gondolsz, hogy esik ez nekem és anyádnak?

– Tiszta szépapja ez a gyerek! – szólt közbe ismét Erzsi dédi.

– Mama... Most már tényleg...

S mielőtt István száját is valamilyen illetlen szó hagyta volna el, felesége egyetlen pillantással jelezte, hogy hagyja csak a mamát – aki ilyen szép kort megért, az hadd szóljon csak közbe akkor, amikor akar. A hosszas szülői feddés végén elhangzott az ítélet is: három hét szobafogság. Miután Berci népszerűsége az események után is töretlen volt az osztályban, akadt volna bőven programja arra a 21 napra, amíg az apja a négy fal közé száműzte. Teljesen felháborodva fogadta a történeteket, hiszen tervei között szerepelt egy közös séta a sulis egyik legcsinosabb lányával. Kérlelte apját, kérlelte anyját, mondván, ők is voltak fiatalok, legalább

erre az egy délutánra engedjék el. A szülők hajthatatlanok maradtak, de a fiú továbbra sem tűrte, ha jogszerűen büntetik. Elhatározta, hogy megszökik otthonról, és keres egy olyan időpontot a találkozóra, amikor egyik szülője sem lesz otthon. Sikerült is megszervezni a randevút arra az időre, mikor István és Éva fogadóórát tartanak. El is ment hát otthonról – a dédmama némán, sokat sejtető mosollyal figyelte az eseményeket –, úgy számolta, két órát lehet a kislánnyal, még úgy is előbb hazaér, mint a szülők, akik észre se veszik majd a történeteket. Így gondolta, de mint arról már volt szó, az időzítés nem tartozott Keleti Bertalan érényei közé. Olyan jól sikerült a randi, hogy csak úgy rohant az idő, s mikor először az órájára pillantott, már sejtette, hogy ebből megint nagy baj lesz. Egész hazáig rohant, hátha sikerül még hazaérni időben. Ahogy megfogta a házuk kilincsét, már apja várta az ajtóban. Nem szólt semmit az öreg Keleti, csak egy számot mutatott ujjai segítségével, méghozzá a hatost. Berci értette a célzást, tudta, hogy ez a kis kaland plusz három hét elvonást jelent a laptóptól, a telefontól és a délutáni baráti találkozóktól. Ahogy a kudarcától és némi lelkiismeret-furdalástól terhelten elindult a szobájába, dédmamája ránézett, és csak annyit mondott: tiszta szépapád vagy, te gyerek!

Talán a büntetés fele telt el, mikor egyre inkább világossá vált számára, hogy a duzzogás ebben a helyzetben nem vezet eredményre. Berci okos gyerek volt, felfogta, hogy csalódtak benne, így abban kezdett el reménykedni, ha valami jót tesz, ha látják rajta az igyekezetet, pár héttel előbb is beköszönhet a hön áhított szabadság. A rajzolás és a verselés mellett nagyon ügyesen számolt, több megyei matematikaversenyt is nyert. Kisiskolásként állandó apa-fia program volt a matekházi elkészítése, valamint fejszámolásban is gyakran versenyeztek apjával – aki kezdetben még hagyta nyerni, később pedig már nem is bírta követni.

Addig-addig törte a fejét a kiskamasz, míg egy önálló ötlettel állt elő a matematika-szakkörön, miszerint alapítsák meg a Diák Matematika Szövetséget, azaz a DMSZ-t. Tanára elképedve hallgatta az ötletet. A szövetség feladataiba tartozik, hogy kiszámolják a tagjaik átlagát minden tantárgyból, ezzel is segítve az iskola munkáját, valamint hetente egyszer összeülnek, hogy korrepetálják a gyengébb képességű tanulókat. Sikerült is Bercinek társakat találni maga mellé, s hamarosan az egész iskola ismerte már a matekos szövetséget. Bár a jó hírek mindig lassabban jutnak célba, még mindig volt vissza pár nap a szobafogságból, mikor Keleti István elégedetten paskolta meg fia vállát.

– Hallottam ám, hogy mit alkottál a suliban!

– Igen?! S mit szólsz hozzá?

– Ügyesek vagytok!

Berci kissé csalódottan vette tudomásul, hogy a dicséret nem párosult a rabság feloldásával. Erzsi dédi – aki végighallgatta az iménti beszélgetést – ismét a megszokott mondattal kívánt közbevágni: – Tiszta szépa-... – De nem mondhatta végig, mert István beléfojtotta a szót.

– Tiszta szépapja, igen, mama. Elmondtad már párszor, csak senki sem érti, hogy minek?!

A kissé dühösen visszakérdező édesapa végül nem enyhült meg fia büntetését illetően, de nagyon büszke volt gyermekére. Ahogy teltek a napok, hetek, szinte csak jobbnál jobb híreket kapott, s Berci korábbi vétkei egyre inkább csak feledésbe merülő rossz álmokképek maradtak.

A dédihez költözésben a kényszer mellett egy régi ígérete is inspirálta Keleti apukát. Berci egészen kicsi kora óta imádott az erdőben sétálni, nagyon szerette az állatokat, kiváltképp a kutyákat. Kedvenc fajtája az agár volt, lenyűgözte a gyorsaságuk. Miattuk tanulta meg már 4-5 évesen, hogy mi is az a kilométer/óra, sőt, apja szava is elakadt, amikor a még csak óvodás korú csemetéje azzal fogadta, hogy már mérföld/órában is meg tudja mondani, hogy „mennyivel fut” egy magyar agár! Karácsonykor a „mit hozzon a Jézuska?” kérdésre a kicsi Berci sokáig habozás nélkül azt válaszolta: egy kutyát, egy agarat! Persze szülei tudták, hogy nem teljesíthetik ezt a kérést, hiszen ezt a fajtát nem lehet, nem szabad egy panellakásban tartani. Az évek jöttek, mentek, Berci kérése is elmaradt, de István nem felejtett.

A DMSZ sikere után természetes volt, hogy a tagokat benevezik a megyei matematikaversenyre. Jól is sikerült a megmérettetés, a rabságból közben már feloldott Berci megnyerte, így bejutott az országos döntőbe. Nagy volt otthon az öröm a hír hallatán.

– Látod fiam, milyen jót tett az a kis szobafogság!

A maró gúnytól nem mentes mondatra Berci csak egy lebiggyesztett szájú félmosollyal és némi hümmögéssel válaszolt.

– De hogy lásd, mennyire jó fejek a szüleid: ha az országoson is jó eredményt érsz el, kapsz tőlünk egy ajándékot, aminek nagyon fogsz örülni!

A kis Keleti fiú tudta, hogy apja mindig betartja az ígéreteit, így nagyon izgatott lett, mi is lehet az az ajándék. Régóta vágyott egy e-könyv-olvasóra, s úgy gondolta, hogy a telefonjára is ráférne a csere. Már hetekkel a verseny előtt elkezdett készülni, az iskolából hazaérve ledobta táskáját, és a szokásos chatelés vagy olvasás helyett számolt, osztott, szorzott,

különféle matematikai feladatsorokat oldott meg. Bár édesanyja már kicsit kezdett aggódni a túlzott készülés miatt, édesapja elégedetten nyugtázta fia elszántságát. Egy ilyen, a fiú felé irányzott, büszkeséggel teli fejbiccentés után fogta meg a családfő vállát Erzszi mama.

– Mondom én, Pistám, hogy tiszta szépapja ez a gyerek...!

István már szóra sem méltatta a dédit, inkább csak vigyorogva legyintett. Mikor elérkezett a verseny napja, Berci nem izgult, tudta, hogy felkészült, nem érheti meglepetés. Olyannyira nem érte, hogy 2 ponttal lemaradva – ami utólag kicsit bosszantotta is – a győztestől, a második helyet szerezte meg. Nagyon büszkék voltak rá az iskolájában, kapott igazgatói dicséretet is, amit egyébként a pár hónappal azelőtt beírt büntetés mellé biggyesztettek. Persze ennek is örült, de alig bírta kivárni, hogy hazaérjen, s megkapja szüleitől az előre megígért jutalmat. Ha az előző hetekben nem kizárólag a versenyre koncentrált, bizonyára észrevett volna pár intő jelet, mint hogy hirtelen meg lett javítva a kerítés, egy póráz is vettek a legutóbbi nagybevásárlás során, és édesapja gyanúsán sok időt töltött barkácsolással. Berci csak nézett, nem szólt semmit, gondolta, beszéljenek inkább ők. Nem is kellett sokat várni a meglepetésre.

– Legutóbb 6-7 éve mondtad, hogy ezt az ajándékot kérnéd tőlünk. Akkor nem adhattuk meg, de most, hogy kiköltöztünk, már igen...

Berci még most sem sejtett semmit a meglepetésből...

– A gondozásában segíteni fogunk, de máától te vagy a gazdája!

S apja háta mögül elősandított egy kis agárkölyök, akit meglátva Berci azonnal sírva fakadt, s nem győzte elégszer elmondani:

– Köszönöm, nagyon köszönöm!

A jelenetet természetesen a dédmama is végignézte, s a kiskutya megsimogatása után, már szinte könnybe lábadt szemekkel mondta:

– Tiszta szépapja ez a gyerek!

A meghitt családi hangulatba nem akart mérges válaszával belerondítani István, így a kiköltözésük óta először kérdezett vissza úgy, hogy valóban kíváncsi volt a válaszra:

– Mama, miért mondogatod ezt állandóan? Egyáltalán ki volt Berci szépapja?

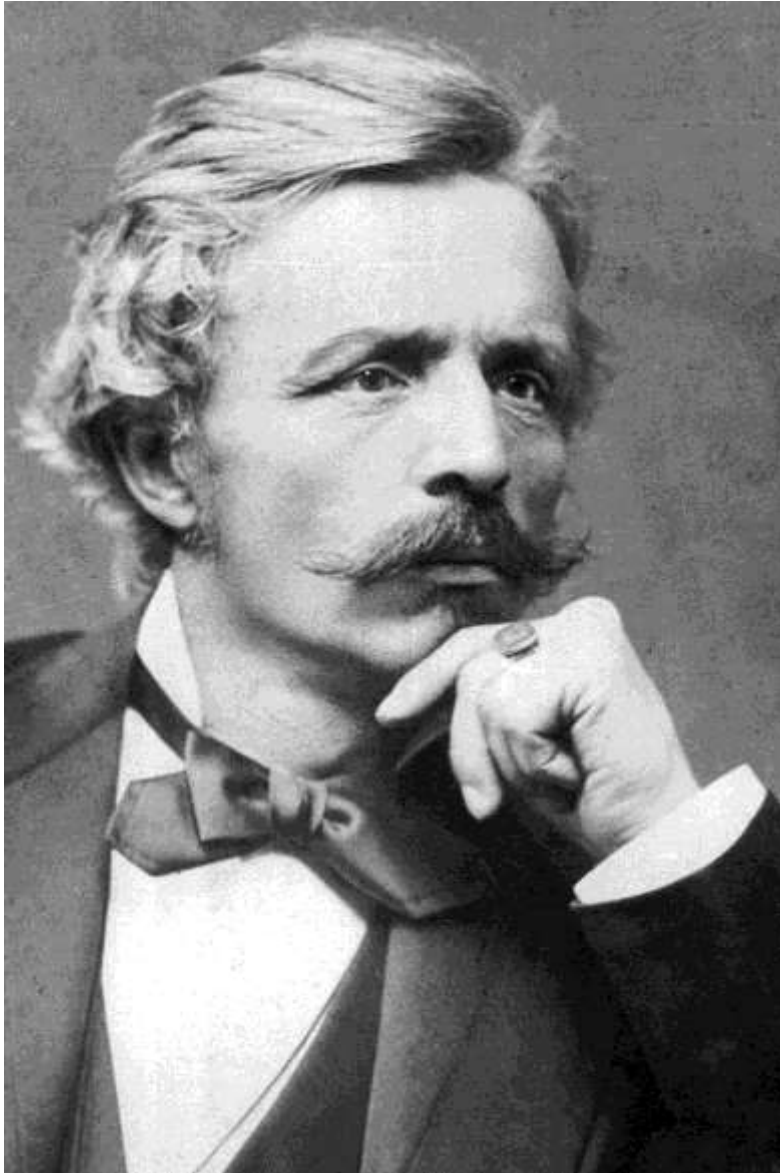
– Tényleg érdekel?

A dédmama sejtelmes kérdésre a család mindhárom tagja felkapta a fejét, s egyértelműen bólintott.

– Menjünk akkor be, hosszú mese lesz ez.

S azzal a lendülettel a nappaliba vonultak Keletiék, Berci természetesen vitte a legújabb családtagot is. Ahogy leültek, a dédi nem kertelt tovább, egyből belevágott.

– Sokszor láttatok már ezt a vaskos füzetet, amibe írok, mégsem kérdezte meg egyikőtök sem, hogy mi is ez. Ez az én naplóm, amit még a nagymamától kaptam, benne az ő feljegyzéseivel. Tudod, fiam, akkor még nem voltak ilyen simogatós telefonok, nem tudtunk mindent lekamerázni, ezért inkább leírtuk a fontos dolgokat, amiket később nagyon jó visszaolvasni. Látjátok – s azzal kinyitotta az ütött-kopott keménytáblás füzet első lapját –, itt van egy fénykép a Keleti család lehiresebb tagjáról, Keleti Károlyról. Ő alapította meg még 1871-ben az önálló statisztikai hivatalt, a mostani KSH-t, s még mennyi mindent tett... És ha nem jöttetek volna rá – idős kora ellenére, vagy talán pont azért, a dédinek nem kellett a szomszédba menni némi iróniáért –, igen, ő Berci szépapja, akit oly sokszor emlegettem.

Már csak az ős és a fiuk arcvonásai közötti hasonlóság miatt is ledöbbsentek a szülők, észre is vette ezt a dédmama.

– Várjatok még csak, kedveseim, nem csak a külső lesz ennyire hasonló.

Ezt a mondatot hallva már nemcsak Berci, de még az agárkölyök is hegyezett füllel figyelte a dédmamát.

– Amióta kiköltöztetek – ha jók a feljegyzéseim, s azok nem szoktak csalni –, hat alkalommal mondtam nektek, hogy Berci mennyire hasonlít Károlyra. Először talán az iskolai verekedése után. Akárcsak a fiatalok, a szépapja sem szerette, ha alaptalanul vádolják. Történt, hogy egy újságíró csalással, pontatlansággal vádolta. Erre a te szépapád kihívta őt egy kardpárbajra, mondván, intézzék el ott a nézeteltérésüket. Szétkaszabolta az újságírót, aki ezek után kétszer is meggondolta, hogy mit ír róla. Nézzétek, még újságcikkeket is őrzök róla.

A több mint százéves újságoldalak ott heverték a füzetben, az elámult család elkezdte olvasni a címeiket.

„Keleti eszénél csak a pengéje élesebb!”

„Valótlan állításért valós vágások!”

„Karddal vágott vissza a pennával tett sértésért!”

– Ne higgyétek ám, hogy csak a kardhoz értett Károly papa. Megszólták a tanárok és ti is a dédunokám, hogy sokat ábrándozik az iskolában. Miért baj ez? A szépapja a számok és a vívás mellett a szavak mestere is volt, sokat írt prózát, verset, és ő is szerette a szép lányok arcképét lefesteni. Akárcsak te – kacsintott a dédi Bercire, aki el is vörösödött egy cseppet. – S mielőtt úgy gondolnátok, hogy ezt mind csak kitalálom, a nagymamám ezekből is gyűjtött párat.

S a következő mozdulattal már körbe is adott egy-két nagyon régi, kézzel írott levelet és néhány gyönyörű rajzot.

– Kisunokám, tudod, ki volt az a Bem József?

– Persze, dédi, a '48-as szabadságharcban volt tábornok, az erdélyi seregek vezetője!

– Ügyes vagy! De azt nem tudad, hogy a te szépapád bizony együtt harcolt vele! Alig volt idősebb nálad, Berci, amikor beállt a forradalmárok közé. A családban azt is rebesgették akkoriban, hogy személyesen a tábornok tanította meg vívni. Így nem is csoda, hogy összevágta azt a szegény újságíró. Sőt, állítólag az sem véletlen, hogy szép verseket is írt, hiszen még a segesvári csata előtt váltott pár szót Petőfi Sándorral...!

Ez már sok volt Istvánnak, kétkedése szavakban testesült meg.

– Mama, én elhiszem azt, ami le van írva a füzetekben, de Bem Erdélyben letette a fegyvert, a forradalom elbukott... Akkor hogy maradt életben ez a híres ősünk?

– Látod, édes fiam, megint feleslegesen kérdeztél... Ne légy türelmetlen, mondtam, hogy hosszú lesz! Hát úgy maradt életben, hogy megszökött! Akárcsak a szépunokája, ő sem bírta a bezártságot. – Nagyot nevetett fel erre Berci. – Harmadszor mondtam, hogy mennyire hasonlítanak, mikor a fiad elment hazulról a szobafogság alatt. Ráadásul a szépapját is hajtotta a szerelem. Miután sikerült megszöknie az osztrák fogságból, szinte azonnal szerelmet vallott Greguss Lillának, a szépanyátoknak. Te is el fogod venni azt a kislányt, aki miatt megszöktél?

– Nagyon nevetett ezen az egész család, de Berci piruló arca bizony arról árulkodott, hogy szerelem van a levegőben. A kiskamasz érdeklődése még tovább fokozódott.

– És miben hasonlítok még rá, dédi? Folytasd, mesélj még!

– Azt talán még apád is tudta, hogy egy ősünk alapította a Statisztikai Hivatalt – bőszen bólogat István –, most elmesélem, hogyan is történt ez. Már gyerekkorod óta nagyon jól számolsz, Berci, ezt apád és te is Károlytól örököltétek. Mikor megalapítottad az iskolában a csoportodat, és a versenyen is jól szerepeltél, mindkétszer mondtam, hogy a szépapád tehetsége van benned. Ő a kiegyezéskor... Apropos, tudod, hogy mikor volt a kiegyezés, kisfiam?

– Mama, ne feleltesd most a gyereket, inkább folytasd tovább – vágott közbe a már szintén belelkesült családfő. De Berci azért odasúgta, hogy 1867.

– Szóval, akkor Károly apátok tagja lett az Andrássy-kormánynak. A kor legnagyobb politikusával dolgozott együtt, nem kis szó ám ez! S miután kiváló tudósnak tartották, engedték, hogy megalapítsa a statisztikai hivatal elődjét. Annyira elszánt volt, hogy ez a statisztikai osztály a lakásában kezdte meg munkáját. Ő is úgy gondolkodott, ahogy a verseny ideje alatt te: nem engedte, hogy bármi is eltántorítsa a céljától! 35 éves volt mindössze, amikor beválasztották a Magyar Tudományos Akadémia tagjai közé. Kisunokám, még több mint 20 évéd van, hogy te is ilyen nagy ember legyél!

Nagyot nevetett ezen a család, de Erzsi mama már kezdett elfáradni a mesélésben.

– Még egy alkalom volt, mikor említettem a hasonlóságot, mégpedig a mai. Mindamellet, hogy Károly papa tudós, író és kiváló harcos volt, nagyon szeretett vadászni, és mit gondoltok, melyik kutyafajta volt a kedvence?

Berci és szülei együtt, egyszerre válaszoltak a kérdésre.

– Az agár?!

– De az ám! Szinte minden vasárnap vadászni indult a kutyáival. Valamiért kedvenceinek „r” betűvel kezdődő nevet adott. Itt van egy festmény, ezen a legjobb kutyájával, Rojttal áll. Te adtál már nevet a kutyádnak, kisunokám?

– Még nem, dédi! Mesélsz még Károly papáról?

– Mára legyen ennyi elég. Ezt a naplót én a nagymamámtól kaptam, ha eljön az ideje, tőlem te öröklöd majd, és akkor annyit olvashatsz róla, amennyit csak akarsz. De ne feledd, Berci: attól, hogy valaki jól tanul, még nem kell unalmasnak lennie. Ha valaki piszkálna azért, hogy szeretsz olvasni, számolni, említsd csak meg a szépapádat, s azt, hogy milyen szenvedélyes élete is lehet egy tudósnek!

– Rendben, dédi. Lehet egy kérésem? Lefotózhatom azt a képet, amit mutattál róla?

– Persze, ha szeretnéd!

Berci elővette okostelefonját, készített egy képet a szépapja fényképéről, majd egy következőt a dédmamával – aki hiába ellenkezett, mondván, ő nem szereti az ilyen modern dolgokat –, s még egy harmadik is készült az újdonsült házőrzővel. A mai kornak megfelelően a három kép fel is került az internetre a következő felirattal:

#én vagyok a legbüszkébb unoka #szépapám, a világ legszenvedélyesebb statisztikusa
#életem első kutyája, neve Rojt

A fiú sosem felelte ezt a délutánt, még ma is őrzi a déditől kapott naplót! Azóta pedig senki sem kételkedik abban, hogy „tiszta szépapja ez a gyerek”!